

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 135

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 10 februarie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
3.	— Normă pentru aplicarea Ghidului ESMA privind obligațiile în materie de date de piață prevăzute în MIFID II/MiFIR	2–10
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 27 din 6 decembrie 2021 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	11–16

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

NORMĂ

pentru aplicarea Ghidului ESMA privind obligațiile în materie de date de piață prevăzute în MiFID II/MiFIR

În temeiul prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și lit. d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 6 alin. (2), precum și ale art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 16 din Regulamentul (UE) nr. 1.095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei,

în conformitate cu prevederile art. 13, art. 15 alin. (1) și art. 18 alin. (8) din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012,

având în vedere prevederile art. 1, art. 2 alin. (1) și art. 278 din Legea nr. 126/2018 privind piețele de instrumente financiare, cu modificările și completările ulterioare,

potrivit deliberărilor din ședința Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din data de 26 ianuarie 2022,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. 1. — Autoritatea de Supraveghere Financiară aplică Ghidul ESMA privind obligațiile în materie de date de piață prevăzute în MiFID II/MiFIR, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta normă.

Art. 2. — Furnizorii de date de piață care includ locurile de tranzacționare, operatorii independenți, mecanismele de publicare aprobate (APA) și furnizorii de sisteme centralizate de raportare (CTP), autorizați și supravegheați de Autoritatea de

Supraveghere Financiară, au obligația respectării prevederilor prezentei norme.

Art. 3. — Nerespectarea de către entitățile menționate la art. 2 a prevederilor prezentei norme se sancționează în conformitate cu prevederile cap. I, II și V ale titlului X din Legea nr. 126/2018 privind piețele de instrumente financiare, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 aprilie 2022.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Nicu Marcu

București, 28 ianuarie 2022.

Nr. 3.

ANEXĂ

G H I D

privind obligațiile în materie de date de piață prevăzute în MiFID II/MiFIR

1. Domeniu de aplicare

Cui i se aplică?

1. Prezentul ghid se aplică autorităților naționale competente (ANC), locurilor de tranzacționare, mecanismelor de publicare aprobate (APA), furnizorilor de sisteme centralizate de raportare (CTP) și operatorilor independenți (SI). Secțiunea 5.8 cu privire la furnizarea datelor întârziate nu se aplică în cazul SI.

2. Începând cu anul 2022, Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA) va supraveghea APA și CTP, astfel cum prevede Regulamentul (UE) 2019/2.175. Începând din acel moment, trimerile la ANC-uri trebuie interpretate ca trimeri la ANC-urile care supraveghează locurile de tranzacționare, SI și cele care efectuează supravegherea APA-urilor și CTP-urilor lor naționale exceptate de la

supravegherea ESMA. Deși ghidul nu se adresează ESMA, APA-urile și CTP-urile pentru care ESMA va fi autoritatea competentă responsabilă începând cu 2022 vor face ele însele obiectul ghidului.

Ce anume?

3. Prezentul ghid se aplică în legătură cu art. 13, art. 15 alin. (1) și art. 18 alin. (8) din MiFIR, astfel cum se specifică în detaliu la art. 6—11 din Regulamentul delegat 2017/567, la art. 64 alin. (1) și (2) și la art. 65 alin. (1) și (2) din MiFID II¹, astfel cum se precizează în detaliu la art. 84—89 din Regulamentul delegat 2017/565. Ghidul se aplică în ceea ce privește datele de piață pe care locurile de tranzacționare, SI, APA și CTP trebuie să le facă publice în scopul asigurării regimului de transparență pretranzacționare și posttranzacționare.

¹ Începând cu 1 ianuarie 2022, trimerile la aceste dispoziții trebuie interpretate ca trimeri la noile dispoziții MiFIR, astfel cum sunt specificate în Regulamentul (UE) 2019/2.175 și completate ulterior de actele relevante de nivel 2. Vezi, de asemenea, tabelul de corespondență din anexa nr. III care face parte integrantă din prezentul ghid.

Când?

4. Presentul ghid se aplică de la 1 ianuarie 2022.

5. Presentul ghid nu se aplică ANC-urilor care nu mai răspund de supravegherea APA și a CTP începând cu data ulterioară datei la care ESMA a preluat supravegherea respectivelor APA și CTP.

2. Referințe legislative, abrevieri și definiții**Referințe legislative**

MiFID II — Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE²

MiFIR — Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012³

Regulamentul ESMA — Regulamentul (UE) nr. 1.095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei⁴

Regulamentul (UE) 2019/2.175 — Regulamentul (UE) 2019/2.175 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1.093/2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), a Regulamentului (UE) nr. 1.094/2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale), a Regulamentului (UE) nr. 1.095/2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), a Regulamentului (UE) nr. 600/2014 privind piețele instrumentelor financiare, a Regulamentului (UE) 2016/1.011 privind indicii utilizați ca indici de referință în cadrul instrumentelor financiare și al contractelor financiare sau pentru a măsura performanțele fondurilor de investiții și a Regulamentului (UE) 2015/847 privind informațiile care însoțesc transferurile de fonduri⁵

Regulamentul delegat (UE) 2017/565 — Regulamentul delegat (UE) 2017/565 al Comisiei de completare a Directivei 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește cerințele organizatorice și condițiile de funcționare aplicabile firmelor de investiții și termenii definiți în sensul directivei menționate⁶

Regulamentul delegat (UE) 2017/567 — Regulamentul delegat (UE) 2017/567 al Comisiei de completare a Regulamentului (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește definițiile, transparența, comprimarea portofoliilor și măsurile de supraveghere privind intervenția asupra produselor și pozițiile⁷

RTS 1 — Regulamentul delegat (UE) 2017/587 al Comisiei din 14 iulie 2016 de completare a Regulamentului (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului privind piețele instrumentelor financiare în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare referitoare la cerințele în materie de transparență pentru locurile de tranzacționare și firmele de investiții în legătură cu acțiunile, certificatele de depozit,

fondurile tranzacționate la bursă, certificatele și alte instrumente financiare similare și la obligația de tranzacționare a anumitor acțiuni într-un loc de tranzacționare sau printr-un operator independent⁸

RTS 2 — Regulamentul delegat (UE) 2017/583 al Comisiei din 14 iulie 2016 de completare a Regulamentului (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului privind piețele instrumentelor financiare cu privire la standarde tehnice de reglementare privind cerințele în materie de transparență pentru locurile de tranzacționare și firmele de investiții, în ceea ce privește obligațiunile, produsele financiare structurate, certificatele de emisii și instrumentele financiare derivate⁹

Abrevieri

APA — mecanism de publicare aprobat

CTP — furnizor de sisteme centralizate de raportare

ESMA — Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe

RCB — condiții comerciale rezonabile

ANC — autorități naționale competente

UE — Uniunea Europeană

SI — operator independent

Definiții

Se aplică definițiile prevăzute în MiFID II și MiFIR.

Acord de licență privind datele de piață — un acord între furnizorul de date de piață și client privind acordarea de licențe pentru datele de piață și care reflectă informațiile și prețurile divulgate în contextul politicii privind datele de piață

Date de piață — datele de piață trebuie să însemne datele pe care locurile de tranzacționare, SI, APA și CTP trebuie să le facă publice în scopul regimului de transparență pretranzacționare și posttranzacționare. Prin urmare, datele de piață conțin detaliile prevăzute în anexa I la RTS 1 și în anexele I și II la RTS 2.

Date întârziate — datele întârziate trebuie să însemne datele de piață puse la dispoziție după 15 minute de la publicare

Furnizor de date de piață — un loc de tranzacționare, astfel cum este definit la art. 4 alin. (1) pct. (24) din MiFID II, un mecanism de publicare aprobat (APA), astfel cum este definit la art. 4 alin. (1) pct. (52) din MiFID II, un furnizor de sisteme centralizate de raportare (CTP), astfel cum este definit la art. 4 alin. (1) pct. (53) din MiFID II, sau un operator independent (SI), astfel cum este definit la art. 4 alin. (1) pct. (20) din MiFID II

Politica privind datele de piață — unul sau mai multe documente de la furnizorul de date de piață, care enumeră informații relevante privind furnizarea de date de piață, inclusiv o listă de prețuri conținând taxele pentru datele de piață și pentru serviciile indirecte de accesare și utilizare a datelor de piață, precum și termenii și condițiile principale ale acordului de licență privind datele de piață

3. Scop

6. Ghidul este elaborat în temeiul art. 16 alin. (1) din Regulamentul ESMA. Obiectivele prezentului ghid sunt de a stabili practici consecvente, eficiente și eficace în materie de supraveghere în cadrul Sistemului european de supraveghere financiară (SESF) și de a asigura aplicarea comună, uniformă și consecventă a dispozițiilor de la art. 13, art. 15 alin. (1) și art. 18 alin. (8) din MiFIR, precum și de la art. 64 alin. (1) și art. 65 alin. (1) și (2) din MiFID II.

² Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 173 din 12.06.2014, p. 349.

³ Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 173 din 12.06.2014, p. 84.

⁴ Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 331 din 15.12.2010, p. 84.

⁵ Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 334 din 27.12.2019, p. 1.

⁶ Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 87 din 31.03.2017, p. 1.

⁷ Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 87 din 31.03.2017, p. 90.

⁸ Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 87 din 31.03.2017, p. 387.

⁹ Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 87 din 31.03.2017, p. 229.

7. Scopul prezentului ghid este de a se asigura că participanții la piața financiară înțeleg în mod uniform cerința de a furniza date de piață în condiții comerciale rezonabile (RCB), inclusiv cerințele de informare, precum și cerința de a furniza gratuit datele de piață după 15 minute de la publicare (date întârziate). Prezentul ghid urmărește, de asemenea, să se asigure că ANC-urile vor avea o înțelegere comună și vor dezvolta practici de supraveghere coerente când evaluează caracterul complet, inteligibil și coerent al RCB și întârzierile în furnizarea de date.

4. Conformitate și obligații de raportare

Statutul ghidului

8. În conformitate cu art. 16 alin. (3) din Regulamentul ESMA, ANC-urile și participanții la piețele financiare trebuie să depună toate eforturile pentru a respecta prezentul ghid.

9. Sub rezerva pct. 2 din secțiunea 1, ANC-urile cărora li se aplică prezentul ghid trebuie să se conformeze prin includerea acestuia în cadrele lor juridice și/sau de supraveghere naționale, după caz, inclusiv în cazul în care anumite orientări vizează în primul rând participanții la piețele financiare. În acest caz, ANC trebuie să asigure, prin activități de supraveghere, respectarea ghidului de către participanții la piețele financiare.

Raportări

10. În termen de două luni de la data publicării ghidului pe site-ul ESMA în toate limbile oficiale ale UE, ANC-urile cărora li se aplică prezentul ghid trebuie să notifice ESMA dacă (i) respectă, (ii) nu respectă, dar intenționează să se conformeze sau (iii) nu respectă și nu intenționează să respecte ghidul.

11. În caz de neconformitate, ANC-urile trebuie, de asemenea, să notifice ESMA, în termen de două luni de la data publicării ghidului pe site-ul ESMA în toate limbile oficiale ale UE, cu privire la motivele nerespectării ghidului.

12. Pe site-ul ESMA este disponibil un model de notificare. Modelul se completează și se transmite la ESMA.

13. Participanții la piața financiară nu sunt obligați să raporteze dacă respectă prezentul ghid.

5. Ghid privind obligațiile în materie de date de piață prevăzute în MiFID II/MiFIR

5.1. Introducere

14. Art. 13, art. 15 alin. (1) și art. 18 alin. (8) din MiFIR, precum și art. 64 alin. (1) și art. 65 alin. (1) și (2) din MiFID II stabilesc cerințe pentru locurile de tranzacționare, APA-uri, CTP-uri și SI („furnizorii de date de piață”) de a furniza date de piață cu privire la o RCB și de a asigura accesul nediscriminatoriu la aceste informații. Art. 6—11 din Regulamentul delegat (UE) 2017/567 și art. 84—89 din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 aduc precizări suplimentare cu privire la aceste cerințe.

15. Cerințele din Regulamentul delegat (UE) 2017/567 și din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 stabilesc principiul pe baza căruia sunt furnizate date de piață în funcție de costul producerii și difuzării acestora și impun furnizorilor de date de piață să respecte o serie de cerințe de publicare menite să permită utilizatorilor de date de piață să înțeleagă modul în care sunt stabilite prețurile datelor de piață, să compare ofertele de date de piață și, în cele din urmă, să evalueze dacă datele de piață sunt furnizate în condiții comerciale rezonabile.

16. În plus, art. 13 alin. (1) din MiFIR impune ca locurile de tranzacționare să pună la dispoziție datele în mod gratuit, la 15 minute de la publicare (date întârziate). Aceeași obligație este prevăzută la art. 64 alin. (1) și la art. 65 alin. (1) și (2) din MiFID II în ceea ce privește APA-urile și CTP-urile.

17. În conformitate cu art. 84 alin. (2) din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 și cu art. 6 alin. (2) din Regulamentul delegat (UE) 2017/567, mai multe cerințe și obligații în materie de transparență nu se aplică furnizorilor de date de piață care oferă date de piață în mod gratuit.

18. Cu toate acestea, unele dispoziții privind datele de piață din aceste regulamente se aplică și furnizorilor de date de piață care oferă date de piață în mod gratuit, în special cerința referitoare la punerea datelor de piață la dispoziția tuturor clienților în aceiași termeni și în aceleași condiții, cerința de a dispune de capacități ajustabile pentru a se asigura că clienții pot obține în orice moment acces în timp util la datele de piață, în mod nediscriminatoriu, iar cerința de a oferi date de piață separate se aplică unor astfel de furnizori de date de piață. Prin urmare, orientările 4, 6 și 11 se aplică furnizorilor de date de piață respectivi.

19. Furnizorii de date de piață nu trebuie să perceapă taxe pentru serviciile indirecte necesare pentru accesarea datelor de piață, atunci când furnizează date în mod gratuit.

20. Pentru a se asigura că cerințele privind datele de piață își ating obiectivele, prezentul ghid stabilește așteptările suplimentare ale ESMA cu privire la modul în care furnizorii de date de piață trebuie să respecte dispozițiile privind datele de piață. Ghidul detaliază în special cerința de a furniza date de piață în funcție de costuri, cerința de a asigura accesul nediscriminatoriu la date, obligațiile în materie de informare și cerința de a furniza date întârziate în mod gratuit.

21. Deși cerințele legale prevăd aceeași abordare pentru locurile de tranzacționare (piețe reglementate, MTF, OTF), APA, CTP și SI, este important să se sublinieze că domeniul de aplicare al cerințelor privind datele de piață este diferit pentru aceste patru tipuri de entități. De exemplu, locurile de tranzacționare trebuie să furnizeze date de piață pretranzacționare și posttranzacționare cu privire la o RCB, în timp ce cerințele RCB pentru SI se limitează la datele de piață pretranzacționare, iar pentru APA și CTP, la datele de piață posttranzacționare. În plus, SI nu fac obiectul cerințelor privind datele întârziate. În consecință, nu toate cerințele se aplică tuturor entităților în aceeași măsură. Acolo unde este cazul, ghidul evidențiază acest lucru.

22. ESMA recunoaște că este important să se țină seama de natura, amploarea și complexitatea diferite ale furnizorilor de date de piață atunci când se specifică așteptările cu privire la dispozițiile privind datele de piață. În conformitate cu art. 1 alin. (5) și cu art. 8 alin. (3) din Regulamentul ESMA, ESMA a luat în considerare principiul proporționalității la elaborarea prezentului ghid. De exemplu, având în vedere diferitele modele de operare și structuri de costuri ale furnizorilor de date de piață, prezentul ghid nu armonizează metodele de contabilitate analitică, ci mai degrabă impune furnizorilor de date de piață să dispună de o metodologie clară și documentată pentru stabilirea prețului datelor de piață. În mod similar, pentru a evita ca furnizorii de date de piață care operează sisteme de tranzacționare de tip registru de ordine cu licitație continuă să se confrunte cu sarcini administrative și operaționale ridicate atunci când publică date pretranzacționare întârziate și având în vedere valoarea adăugată limitată pentru utilizatorii de date pretranzacționare extrem de granulare, ghidul clarifică faptul că, pentru astfel de sisteme, obligația de a furniza date pretranzacționare întârziate este îndeplinită numai atunci când se oferă acces la cea mai bună ofertă de cumpărare și de vânzare.

23. Ghidul începe cu cerințele privind RCB și accesul nediscriminatoriu (secțiunile 5.2—5.7) și urmărește îndeaproape structura actelor delegate care detaliază cerințele RCB. Secțiunea 5.8 se referă la dispozițiile privind datele întârziate.

5.2. Politici clare și ușor accesibile în materie de date de piață

Orientarea 1 clarifică art. 13 din MiFIR, art. 64 alin. (1), art. 65 alin. (1) și art. 65 alin. (2) din MiFID II, astfel cum se specifică în continuare la art. 84—89 din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 al Comisiei și la art. 6—11 din Regulamentul delegat (UE) 2017/567.

Orientarea 1: Furnizorii de date de piață trebuie să își publice politica în materie de date de piață pe site-ul lor web, într-un format ușor accesibil, ușor de utilizat. În cazul în care există mai multe documente cu privire la politica în materie de date de piață, furnizorii de date de piață trebuie să indice acest lucru în mod clar și să facă accesibile toate aceste documente, publicându-le într-un singur loc pe site-ul lor.

Politica în materie de date de piață trebuie să prezinte în termeni clari și lipsiți de ambiguitate toate informațiile relevante despre datele de piață, inclusiv lista de prețuri pentru ofertele de date de piață, precum și orice servicii indirecte necesare pentru accesarea și utilizarea ofertelor de date de piață, pentru a permite clienților să înțeleagă taxele, termenii și condițiile care li se aplică. În acest sens, furnizorii de date de piață trebuie să fie pregătiți să își explice mai bine politica privind datele de piață, acolo unde este necesar.

5.3. Furnizarea de date de piață pe baza costurilor

Orientările 2 și 3 clarifică art. 85 din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 și art. 7 din Regulamentul delegat (UE) 2017/567.

Orientarea 2: Furnizorii de date de piață trebuie să dispună de metodologii clare și documentate de contabilitate analitică pentru stabilirea prețului datelor de piață. Metodologiile trebuie să conțină atât ofertele directe de date de piață (și anume taxele pentru datele de piață), cât și serviciile indirecte necesare pentru a accesa ofertele de date de piață, cum ar fi taxele de conectivitate sau echipamentele informatice sau hardware necesare pentru utilizarea și accesarea datelor de piață. Metodologiile trebuie revizuite periodic (de exemplu, anual). Este posibil ca furnizorii de date de piață să fie nevoiți să își adapteze metodologiile în timp și să ia în considerare modificările costurilor marginale. De exemplu, dacă un furnizor de date de piață alocă o parte din investițiile în infrastructura informatică costului de producție și difuzării datelor de piață, se preconizează ca furnizorul de date de piață să ia în considerare amortizarea investițiilor atunci când alocă aceste costuri.

Furnizorii de date de piață trebuie să explice în metodologiile lor dacă este inclusă o marjă și modul în care a fost stabilită această marjă.

Metodologiile de contabilitate analitică trebuie să demonstreze modul în care prețul pentru datele de piață se bazează pe costurile de producție și diseminarea datelor de piață. În acest scop, fiecare metodologie trebuie să identifice și costurile care pot fi atribuite exclusiv producerii și difuzării datelor de piață (și anume costurile directe) și costurile care sunt partajate cu alte servicii, cum ar fi costurile comune. Dacă este cazul, trebuie să se facă o distincție suplimentară între costurile variabile și costurile fixe.

Costurile directe trebuie înțelese ca fiind costuri care pot fi atribuite exclusiv producerii și difuzării datelor de piață, cum ar fi personalul specializat care lucrează la producerea și/sau diseminarea datelor de piață sau costurile pentru efectuarea de audituri. Costurile comune trebuie înțelese ca fiind costuri care apar atunci când prelucrarea unei singure resurse de intrare generează simultan două sau mai multe produse diferite, de exemplu, executarea tranzacțiilor și producerea și difuzarea de date de piață.

Costurile partajate cu alte servicii trebuie repartizate pe baza unor chei de repartizare adecvate. Costurile variabile trebuie să fie costurile suportate pentru producerea și difuzarea unei unități suplimentare de date de piață, iar costurile fixe trebuie să fie costuri care nu variază în funcție de volumul datelor de piață produse și difuzate.

Pentru a se asigura că repartizarea costurilor de producere și diseminare a datelor de piață reflectă costurile reale de producere și difuzare a datelor de piață și, în cele din urmă, taxele percepute clienților, metodologiile trebuie să conțină o

justificare a costurilor incluse în taxele pentru datele de piață și, în special, o justificare privind caracterul adecvat al principiilor și cheilor de repartizare pentru costurile partajate cu alte servicii. De exemplu, în ceea ce privește repartizarea costurilor partajate cu alte servicii, cum ar fi costurile comune, furnizorii de date de piață nu trebuie să utilizeze veniturile generate de diferitele servicii și activități ale societății lor ca principiu de repartizare, deoarece această practică contravine obligației de a stabili taxe pentru datele de piață (și anume veniturile obținute din activitatea de date de piață) pe baza costurilor de producție și de difuzare a datelor de piață.

În plus, nu toți furnizorii de date de piață se vor confrunta probabil cu costuri comune. De exemplu, activitatea autorizată a APA și a CTP se limitează la colectarea și diseminarea datelor de piață (și, în cazul CTP, la agregarea unor astfel de date) și nu determină automat producerea unui al doilea produs. În consecință, nu sunt suportate costuri comune.

Orientarea 3: Furnizorii de date de piață trebuie să aplice clauze de penalizare numai în conformitate cu principiul taxării în condiții comerciale rezonabile. În special, furnizorii de date de piață nu trebuie să impună clauze de penalizare nejustificate sau excesiv de oneroase.

Pentru a se asigura că sancțiunile sunt justificate, furnizorii de date de piață trebuie să impună sancțiuni numai în cazul în care a fost demonstrată o încălcare a acordului de licență a datelor de piață, de exemplu, ca urmare a unui audit care a stabilit nerespectarea de către clienți a termenilor acordului de licență privind datele de piață.

În caz de nerespectare a termenilor acordului de licență privind datele de piață, nivelul sancțiunilor trebuie să se bazeze, în general, pe recuperarea sumelor care ar fi fost obținute dacă s-ar fi respectat licența.

Practicile excesiv de oneroase care duc la generarea de venituri suplimentare pe baza neconformității sau a incapacității clientului de a dovedi conformitatea cu termenii și condițiile licenței trebuie excluse. Exemple de astfel de practici ar putea fi perceperea de dobânzi excesive sau retroactivitatea pe scară largă.

În plus, furnizorii de date de piață trebuie să se asigure că practicile de audit nu creează costuri inutile pentru utilizatorii de date, de exemplu, prin extinderea domeniului de aplicare al auditului dincolo de ceea ce este strict necesar pentru a depista încălcarea acordurilor de licență privind datele de piață.

Pentru a culege informațiile necesare în vederea evaluării eventualelor încălcări ale acordurilor de licență privind datele de piață, furnizorii de date de piață pot, numai în acest scop, să solicite informații de la clienți pentru a furniza informații cu privire la utilizarea datelor.

5.4. Obligația de a furniza date de piață în condiții nediscriminatorii

Orientările 4—7 oferă clarificări cu privire la art. 86 din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 și art. 8 din Regulamentul delegat (UE) 2017/567.

Orientarea 4: Furnizorii de date de piață trebuie să descrie în politica lor privind datele de piață categoriile de clienți și modul în care este luată în considerare utilizarea datelor pentru a stabili categoriile de clienți. Criteriile utilizate trebuie să fie:

- (i) bazate pe elemente factuale, ușor de verificat și suficient de generale pentru a se referi la mai mulți clienți;
- (ii) explicate astfel încât clienții să poată înțelege categoria din care fac parte.

Furnizorii de date de piață trebuie să explice în politica lor privind datele de piață taxele, termenii și condițiile aplicabile pentru fiecare utilizare. Acestea trebuie să justifice orice diferențiere a taxelor, termenilor și condițiilor aferente fiecărei categorii de clienți.

În plus, furnizorii de date de piață trebuie să justifice orice modificare a politicii lor privind datele de piață care determină modificarea clasificării clienților din motive obiective.

Orientarea 5: Pe lângă descrierea diferitelor categorii de clienți, furnizorii de date de piață trebuie să clarifice în politica lor privind datele de piață modul în care sunt aplicate taxele atunci când un client poate fi încadrat în mai multe categorii de clienți, de exemplu, atunci când clientul utilizează simultan diferite date. În acest caz, furnizorii de date de piață trebuie să perceapă taxe pentru furnizarea de date doar o singură dată, luând în considerare o singură categorie de clienți. În mod excepțional, furnizorii de date de piață pot adăuga o creștere proporțională a taxei relevante, în cazul în care clienții folosesc diferite utilizări multiple și semnificative ale datelor.

În politicile lor privind datele de piață, furnizorii de date de piață trebuie să indice în mod clar cuantumul creșterii, cazurile de aplicare a acesteia și să explice conformitatea sa cu principiul conform căruia prețul datelor de piață se bazează pe costul de producere și difuzare a datelor, cu includerea unei marje rezonabile.

Orientarea 6: Furnizorii de date de piață trebuie să ofere clienților care se încadrează în aceeași categorie același set de opțiuni în ceea ce privește acordurile tehnice. Furnizorii de date de piață trebuie să se asigure că acordurile tehnice, inclusiv timpul de așteptare și conectivitatea, nu discriminează și nu creează niciun avantaj inechitabil. Furnizorii de date de piață trebuie să justifice orice divergență în ceea ce privește soluția finală adoptată pe baza unor constrângeri tehnice valabile.

Orientarea 7: Atunci când publică politici în materie de reducere, furnizorii de date de piață trebuie să descrie în mod clar domeniul de aplicare al reducerii, termenii și condițiile de aplicare (de exemplu, durata reducerii).

Condițiile pentru cererile de reducere trebuie să fie:

- (i) bazate pe elemente factuale, ușor de verificat și suficient de generale pentru a se referi la mai mulți clienți;
- (ii) explicate astfel încât clienții să poată înțelege dacă și când li se aplică reducerea.

În conformitate cu principiul de a furniza date de piață în mod nediscriminatoriu, aplicarea unei reduceri nu trebuie utilizată pentru a crea categorii de clienți sau cazuri de utilizare a datelor suplimentare. În mod similar, în ceea ce privește obligația de a pune la dispoziție datele fără a fi grupate, reducerea pentru serviciile grupate nu trebuie să depășească prețul unui serviciu oferit separat (vezi, de asemenea, orientarea 11).

5.5. Taxe percepute în funcție de utilizator

Orientările 8—10 clarifică art. 87 din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 și art. 9 din Regulamentul delegat (UE) 2017/567.

Orientarea 8: Taxa în funcție de utilizator trebuie înțeleasă ca un model de percepere a taxelor pentru afișarea datelor, care permite clienților să evite facturarea multiplă în cazul în care datele de piață au fost obținute prin intermediul mai multor furnizori de date sau abonamente. Furnizorii de date de piață trebuie să utilizeze pentru afișarea datelor unitatea de numărare a utilizatorului activ, care permite clienților să plătească în funcție de numărul de utilizatori activi care accesează datele, mai degrabă decât per dispozitiv sau produs de tip date.

Orientarea 9: Furnizorii de date de piață trebuie să asigure condițiile de eligibilitate pentru taxa în funcție de utilizator, care să impună doar ceea ce este necesar pentru ca aceasta să devină accesibilă. În special, condițiile de eligibilitate trebuie să însemne că: (i) clientul este în măsură să identifice corect numărul de utilizatori activi care vor avea acces la date în cadrul organizației; și (ii) clientul raportează furnizorului de date de piață numărul de utilizatori activi. În plus, furnizorii de date de

pieță pot solicita o verificare inițială ex ante pentru a valida numărul de utilizatori și/sau eligibilitatea clientului.

Orientarea 10: Atunci când furnizorii de date de piață consideră că taxa în funcție de utilizator este disproporționată în raport cu costul punerii la dispoziție a datelor și nu sunt în măsură să o ofere clienților, trebuie să prezinte motivele, indicând în mod clar caracteristicile specifice ale modelului lor de afaceri care fac ca adoptarea taxei în funcție de utilizator să fie disproporționată și de ce adoptarea modelului nu este astfel realizabilă. Atunci când factori blocați implică cheltuieli administrative excesive, furnizorii de date de piață trebuie să includă în explicația lor privind caracterul disproporționat un nivel ridicat și o indicație provizorie a costurilor prevăzute pentru punerea în aplicare a taxei în funcție de utilizator.

5.6. Obligația de a păstra date separate

Orientarea 11 clarifică art. 88 din Regulamentul delegat 2017/565 și art. 10 din Regulamentul delegat (UE) 2017/567.

Orientarea 11: Furnizorii de date de piață trebuie să informeze întotdeauna clienții că achiziționarea de date de piață este disponibilă separat de serviciile suplimentare („separarea datelor”). Astfel de servicii suplimentare trebuie înțelese ca incluzând furnizarea de date, altele decât datele de transparență pretranzacționare și posttranzacționare (de exemplu, date ESG, analiza datelor). Furnizorii de date de piață nu trebuie să condiționeze achiziționarea de date de piață de servicii suplimentare.

Prețurile pentru datele grupate și separate trebuie să fie clar prezentate în politica privind datele de piață.

5.7. Obligații în materie de transparență

Orientările 12—16 clarifică art. 89 din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 și art. 11 din Regulamentul delegat (UE) 2017/567.

Terminologia-cheie standardizată

Orientarea 12: Furnizorii de date de piață trebuie să adopte terminologia din anexa I care face parte integrantă din prezentul ghid în politica lor privind datele de piață și în lista lor de prețuri. Atunci când utilizează alți termeni, furnizorii de date de piață trebuie să ofere o definiție clară a acestor termeni în politica privind datele de piață sau în lista de prețuri.

Unitatea de numărare standardizată

Orientarea 13: Pentru a facilita compararea prețurilor, furnizorii de date de piață trebuie să afișeze prețul datelor aferente afișării în funcție de numărul de utilizatori activi în politica lor privind datele de piață și în model.

Furnizorii de date de piață trebuie să pună întotdeauna la dispoziția clientului opțiunea de a măsura accesul la datele aferente afișării în funcție de numărul de utilizatori activi. În plus, aceștia pot stabili în politica lor privind datele de piață o unitate de numărare alternativă pentru datele aferente afișării (de exemplu, numărul de aplicații de afișare acordate clientului pentru a accesa datele ca aplicații de birou, dispozitive mobile, panouri de perete). Într-un astfel de caz trebuie să explice în politica lor privind datele de piață modul în care sunt aplicate taxele, utilizând o altă unitate de numărare decât numărul de utilizatori activi, și circumstanțele în care această opțiune este disponibilă. Furnizorii de date de piață trebuie să permită întotdeauna clienților să aleagă în mod liber unitatea de numărare în funcție de preferința lor.

Furnizorii de date de piață trebuie, de asemenea, să indice în mod clar în politicile lor privind datele de piață unitatea de numărare pentru datele care nu sunt afișate, aplicația corespunzătoare și o explicație cu privire la motivul pentru care metoda aleasă este considerată cea mai adecvată pentru a număra furnizarea către clienți a datelor care nu sunt aferente afișării, având în vedere sistemul de distribuție a datelor utilizat (de exemplu, dispozitive, servere, aplicații informatice sau cloud). Unitatea de numărare utilizată de un furnizor de date de

piață pentru datele care nu sunt afișate trebuie să fie unică, ceea ce înseamnă că două sau mai multe unități de numărare nu pot fi combinate pentru a lua în calcul amploarea accesului.

Formatul standardizat de publicare

Orientarea 14: Furnizorii de date de piață trebuie să publice informațiile prevăzute la art. 89 din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 și la art. 11 din Regulamentul delegat (UE) 2017/567 utilizând modelul prevăzut în anexa II care face parte integrantă din prezentul ghid.

Furnizorii de date de piață trebuie să furnizeze informațiile în mod consecvent în ceea ce privește granularitatea, astfel încât publicarea să fie relevantă pentru clienți pentru a compara ofertele (de exemplu, pentru fiecare clasă de active și pentru fiecare an). După caz, informațiile trebuie furnizate separat pentru datele pretranzacționare și posttranzacționare.

Informațiile suplimentare care nu intră în domeniul de aplicare al obligației în materie de transparență nu trebuie să fie furnizate în model. Cu toate acestea, furnizorii de date de piață trebuie să se asigure că informațiile suplimentare sunt ușor accesibile clienților (de exemplu, prin introducerea unei trimiteri la publicația relevantă, care conține informații și justificări pentru criteriile suplimentare utilizate pentru a face distincția între produsul de tip date și licențe sau pentru a stabili categoriile de clienți, astfel cum se indică în orientările 4—7).

Furnizarea de informații privind costurile

Orientarea 15: Pe baza modelului prevăzut în anexa II, furnizorii de date de piață trebuie să publice un rezumat al modului în care a fost stabilit prețul și o explicație mai detaliată cu privire la metodologia de contabilitate analitică utilizată pentru a respecta art. 11 lit. (e) din Regulamentul delegat (UE) 2017/567 sau art. 89 alin. (2) lit. (e) din Regulamentul delegat (UE) 2017/565.

Explicația trebuie să ofere, printre altele, lista tuturor tipurilor de costuri incluse în taxele pentru datele de piață, cu exemple de astfel de costuri, precum și principiile de alocare și cheile de repartizare pentru costurile comune sau alte costuri care sunt partajate cu alte servicii. Furnizorii de date de piață trebuie să facă public dacă includ o marjă în taxele aferente datelor de piață și să explice modul în care se asigură că marjele sunt rezonabile.

Furnizorii de date de piață nu sunt obligați să facă publice costurile reale de producere sau difuzare a datelor de piață sau nivelul real al marjei; cu toate acestea, informațiile explicative furnizate cu privire la costuri și marje trebuie să permită utilizatorilor să înțeleagă modul în care a fost stabilit prețul pentru datele de piață și să compare metodologiile diferiților furnizori de date de piață.

Practici de audit

Orientarea 16: În cadrul acordului de licență pentru datele de piață, furnizorii de date de piață trebuie să furnizeze toți termenii și condițiile din practicile lor de audit (frecvența, perioada retrospectivă, perioada de preaviz, confidențialitatea datelor etc.). Acordul de licență pentru datele de piață trebuie să explice clar dacă taxele pentru datele de piață pot fi aplicate retroactiv. De asemenea, trebuie să explice în mod clar modul în care clienții trebuie să se pregătească pentru un audit (ce informații trebuie stocate și pentru ce perioadă de timp etc.). Orice audit trebuie efectuat luând în considerare necesitatea colaborării dintre furnizorii de date de piață și utilizatori.

5.8. Obligația de a pune la dispoziție gratuit datele de piață la 15 minute după publicare

Orientările 17—19 clarifică art. 64 și 65 din MiFID II și art. 13 din MiFIR.

Accesul la date și conținutul acestora

Orientarea 17: Accesul liber la datele întârziate trebuie să fie furnizat oricărui client, inclusiv clienților profesionali. Furnizorii de date de piață pot solicita o simplă înregistrare în scopul

monitorizării, care are acces la datele întârziate, cu condiția ca datele să rămână ușor accesibile oricărui utilizator.

Publicarea datelor întârziate trebuie să acopere toate sistemele de tranzacționare gestionate de locurile de tranzacționare. Datele posttranzacționare trebuie să conțină toate câmpurile relevante în scopul transparenței posttranzacționare, inclusiv marcajele, astfel cum se specifică în RTS 1 și 2. În ceea ce privește datele pretranzacționare întârziate, având în vedere provocările operaționale care rezultă din volumele mari de date pretranzacționare, pe de o parte, și cerințele utilizatorilor de date, pe de altă parte, se consideră că este suficient să se includă doar primele cele mai bune prețuri de cumpărare și de vânzare disponibile și amploarea interesului de tranzacționare la aceste prețuri.

Formatul și disponibilitatea datelor

Orientarea 18: Datele întârziate trebuie furnizate într-un format adaptat la nevoile utilizatorilor și trebuie să fie disponibile pentru o perioadă de timp suficientă.

În conformitate cu art. 14 din Regulamentul delegat (UE) 2017/571, în cazul datelor posttranzacționare întârziate, datele trebuie furnizate într-un format care poate fi citit de dispozitive electronice și trebuie să fie disponibile în programe utilizate în mod curent. Utilizatorul trebuie să poată automatiza extragerea datelor. Datele trebuie să fie disponibile pentru toate instrumentele tranzacționate combinate (sau pentru o clasă de instrumente), dar nu numai pentru un singur instrument. Pentru a se asigura că datele pot fi consolidate cu ușurință în conformitate cu obiectivele MiFID II/MiFIR, este necesar ca toți furnizorii de date de piață să furnizeze date într-un format care poate fi citit de dispozitive electronice. Datele trebuie să fie disponibile cel puțin până la miezul nopții din următoarea zi lucrătoare, pentru a iniția extragerea datelor de către un utilizator.

Datele pretranzacționare întârziate trebuie să fie puse la dispoziție într-un format care poate fi citit de dispozitive electronice. Având în vedere că datele nu sunt furnizate în scopul consolidării, acestea trebuie să fie disponibile până la următoarea cotație mai recentă (și anume o imagine instantanee, fără informații istorice) sau, în lipsa unei astfel de actualizări, până în următoarea zi lucrătoare, la miezul nopții.

Redistribuirea datelor și servicii cu valoare adăugată

Orientarea 19: Fără a aduce atingere dispozițiilor legale care interzic furnizorilor de date de piață să perceapă taxe pentru utilizarea datelor întârziate, pot exista cazuri limitate în care furnizorii de date pot impune o taxă. Un astfel de caz este dacă un utilizator de date întârziate le redistribuie contra unei taxe (inclusiv o taxă generală pentru accesarea serviciilor sale), atunci se poate aplica o taxă utilizatorului respectiv. De asemenea, în cazul în care un utilizator de date întârziate creează servicii cu valoare adăugată utilizând datele respective, care sunt apoi vândute către terți în schimbul unei taxe, locurile de tranzacționare, APA și CTP pot percepe taxe de la utilizatorul respectiv.

În acest context, redistribuirea datelor trebuie înțeleasă ca un model de afaceri de vânzare a datelor întârziate în aceeași formă către terți, fie direct, atunci când se acordă acces la datele respective, fie printr-o taxă de acces generală. În cazul în care un utilizator de date întârziate publică date întârziate pe site-ul său internet, dar nu percepe taxe pentru acest acces, aceasta nu se consideră redistribuire a datelor în sensul prezentei orientări, inclusiv în cazul în care utilizatorul de date generează venituri indirecte (de exemplu, prin publicitate). Orice costuri suportate de furnizorul de date în legătură cu redistribuirea datelor se pot aplica numai în cazul în care utilizatorul de date generează un beneficiu economic direct prin vânzarea datelor respective.

Prin „serviciu cu valoare adăugată” trebuie să se înțeleagă crearea unui produs fabricat pe baza unor date brute întârziate, de exemplu, prin agregarea seturilor de date din diferite surse sau crearea unor serii istorice sau combinarea acestora cu alte informații și oferindu-le ca produs unor terți. Numai acele servicii cu valoare adăugată care sunt vândute către terți ca produs în schimbul unei taxe trebuie să fie considerate servicii cu valoare adăugată și să facă obiectul unor taxe din partea furnizorului de date.

În contextul redistribuirii datelor și al creării de servicii cu valoare adăugată, în cazul în care o societate distribuie pe plan intern date întârziate¹⁰ sau utilizează date întârziate în scopuri interne, inclusiv, dar fără a se limita la valoarea portofoliului său, furnizează informații clienților săi în mod gratuit, pe baza unor date întârziate, a analizelor pretranzacționare și posttranzacționare, a gestionării riscurilor sau a cercetării, aceasta nu trebuie să facă obiectul niciunei taxe în sensul prezentei orientări.

¹⁰ Distribuția internă în acest context trebuie înțeleasă ca un schimb de date, fie îmbunătățit, fie în formatul lor brut, în cadrul aceleiași instituții sau al aceluiași grup, în orice alt scop decât crearea și vânzarea ulterioară de produse de tip date.

ANEXA Nr. I
la ghid

Standardizarea terminologiei

(i) Client

Clientul trebuie să fie persoana fizică și/sau juridică care semnează acordul de licență pentru date de piață cu furnizorul de date de piață și căruia i se facturează taxele pentru datele de piață.

(ii) Unitatea de măsură

Unitatea de măsură trebuie să fie unitatea utilizată pentru a măsura nivelul de utilizare a datelor de piață care urmează să fie facturate clientului și care se aplică în scopuri de tarification. Aceasta trebuie să facă distincția între tipul de utilizare, și anume utilizarea aferentă afișării și utilizarea neaferentă afișării.

(iii) Client profesional

„Client profesional” trebuie să însemne un client care utilizează date de piață pentru a presta un serviciu financiar reglementat sau o activitate financiară reglementată sau pentru a furniza un serviciu unor terți sau care este considerat o întreprindere mare, respectiv care îndeplinește două dintre următoarele cerințe de mărime, în funcție de întreprindere: (i) totalul bilanțului de 20.000.000 EUR; (ii) cifră de afaceri netă de 40.000.000 EUR; (iii) fonduri proprii de 2.000.000 EUR.

(iv) Client neprofesional

„Client neprofesional” trebuie să însemne un client care nu corespunde definiției pentru „client profesional”.

(v) Date aferente afișării

„Date aferente afișării” trebuie să însemne datele de piață furnizate sau utilizate cu ajutorul unui monitor sau al unui ecran și care pot fi citite de om.

(vi) Date neaferente afișării

„Date neaferente afișării” trebuie să însemne toate datele de piață care nu corespund definiției pentru „date aferente afișării”.

(vii) Date de piață

„Date de piață” trebuie să însemne datele pe care locurile de tranzacționare, SI, APA și CTP trebuie să le facă publice în scopul regimului de transparentă pretranzacționare și posttranzacționare. Prin urmare, datele de piață includ detaliile prevăzute în anexa I la RTS 1 și în anexele I și II la RTS 2.

(viii) Date în timp real

„Date în timp real” trebuie să însemne date de piață furnizate cu o întârziere mai mică de 15 minute de la publicare.

(ix) Date întârziate

„Date întârziate” trebuie să însemne date de piață puse la dispoziție la 15 minute după publicare.

ANEXA Nr. II
la ghid

Model pentru publicarea informațiilor RCB

Găsiți mai jos instrucțiunile pentru completarea modelului.

Temei juridic	Cuprins
Art. 89 alin. (2) lit. (a) din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 și art. 11 alin. (2) lit. (a) din Regulamentul delegat (UE) 2017/567	<p data-bbox="879 1742 1139 1771">Listă de prețuri: anul XXXX</p> <p data-bbox="472 1805 1541 2125">[Introduceți un rezumat foarte succint al taxelor propuse și un link către lista completă de prețuri. Lista de prețuri trebuie să conțină următoarele elemente, astfel cum sunt menționate în textul relevant de nivel 2: (i) taxele individuale aferente fiecărei afișări; (ii) taxele care nu sunt aferente afișării; (iii) politicile în materie de reducere; (iv) taxele legate de condițiile de acordare a licenței; (v) taxele aferente datelor pretranzacționare și posttranzacționare de pe piață; (vi) taxele aferente altor subseturi de informații, inclusiv cele necesare în conformitate cu standardele tehnice de reglementare adoptate în temeiul art. 12 alin. (2) din Regulamentul (UE) nr. 600/2014; (vii) alte clauze contractuale și condiții. Orice modificare a listei de prețuri trebuie să fie indicată clar și explicată.]</p>

Temei juridic	Cuprins			
Art. 89 alin. (2) lit. (b) din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 și art. 11 alin. (2) lit. (b) din Regulamentul delegat (UE) 2017/567	Informarea prealabilă cu un preaviz de minimum 90 de zile cu privire la modificarea viitoare a prețului va intra în vigoare la ZZ/LL/AAAA. [Introduceți linkul către viitoarea listă de prețuri cu data intrării în vigoare.]			
Art. 89 alin. (2) lit. (c) pct. (i)—(iii) din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 și art. 11 alin. (2) lit. (c) pct. (i)—(iii) din Regulamentul delegat (UE) 2017/567	Perioada de informare acoperită privind conținutul datelor de piață: 1/01/aa—31/12/aa			
	Clasa de active	1. Numărul de instrumente vizate	2. Cifra de afaceri totală a instrumentelor vizate	3. Raportul dintre datele de piață pretranzacționare/posttranzacționare
	Instrumente de capitaluri proprii (acțiuni, fonduri tranzacționate la bursă, DR-uri, certificate, alte instrumente financiare similare instrumentelor de capital)			
	Obligațiuni			
	ETN ETCS			
	SFP			
	Instrumente financiare derivate securitizate			
	Instrumente financiare derivate pe rata dobânzii			
	Instrumente financiare derivate de credit			
	Instrumente financiare derivate pe titluri de capital			
	Instrumente financiare derivate pe cursul de schimb			
	Instrumente financiare derivate pe certificate de emisii			
	Instrumente financiare derivate C10			
	Instrumente financiare derivate pe mărfuri			
	CFD-uri			
Certificate de emisii				
Art. 89 alin. (2) lit. (c) pct. (iv) din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 și art. 11 alin. (2) lit. (c) pct. (iv) din Regulamentul delegat (UE) 2017/567	Informații privind orice date furnizate în plus față de datele de piață		[Listă]	
Art. 89 alin. (2) lit. (c) pct. (v) din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 și art. 11 alin. (2) lit. (c) pct. (v) din Regulamentul delegat (UE) 2017/567	Data ultimei adaptări a taxei de licență pentru datele de piață furnizate		[ZZ/LL/AAAA]	
Art. 89 alin. (2) lit. (d) din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 și art. 11 alin. (2) lit. (d) din Regulamentul delegat (UE) 2017/567	Total venituri din date de piață (EUR)		[Per CMI operațional]	
	Venituri din date de piață ca procent din veniturile totale (%)		[Per CMI operațional]	

Temei juridic	Cuprins	
Art. 89 alin. (2) lit. (e) din Regulamentul delegat (UE) 2017/565 și art. 11 alin. (2) lit. (e) din Regulamentul delegat (UE) 2017/567	Informații privind metodologia de contabilitate analitică: anul AAAA	
	Informații privind modul în care a fost stabilit prețul, inclusiv metodologiile de contabilitate analitică utilizate și informații cu privire la principiile specifice conform cărora sunt alocate costurile comune directe și variabile și sunt repartizate costurile comune fixe	Vă rugăm să furnizați un rezumat al modului în care a fost stabilit prețul, inclusiv: 1. O listă exhaustivă a tipurilor de costuri incluse în stabilirea prețului, inclusiv costurile directe, comune și exemple pentru fiecare tip de cost 2. Principii de alocare și chei de repartizare (%) pentru costurile comune 3. O explicație a oricărei marje utilizate pentru stabilirea prețului și a modului în care se asigură că o astfel de marjă este rezonabilă Vă rugăm să introduceți un link cu informații mai detaliate privind metodologia de contabilitate analitică, dacă este necesar.

Instrucțiuni pentru completarea modelului:

1. Perioada de raportare

Informațiile trebuie raportate pentru o perioadă completă de 12 luni, cu excepția primei perioade de raportare, care poate fi mai scurtă sau mai lungă.

2. Numărul de instrumente

Trebuie furnizat numărul mediu de instrumente de raportare sau instrumente tranzacționabile pentru perioada acoperită. Pentru instrumentele financiare derivate trebuie luat în considerare numărul mediu de contracte.

3. Cifra de afaceri totală a instrumentelor vizate

Pentru calcul trebuie luată în considerare și furnizată media cifrei de afaceri totale zilnice. Măsurarea volumului trebuie să confirme tabelul 4 din anexa II la RTS 2 pentru instrumentele de obligațiuni.

4. Raportul dintre datele de piață pretranzacționare/posttranzacționare

Furnizorii de date de piață trebuie să calculeze și să publice raportul ordinelor per tranzacție. Ordinele trebuie să cuprindă toate mesajele de intrare publicate în conformitate cu art. 3, 4, 8, 9, 14 și 18 din MiFIR, inclusiv mesajele privind transmiterea, modificarea și anularea transmise în sistemul de tranzacționare al unui loc de tranzacționare, referitoare la un ordin sau o cotație. Totuși, acestea trebuie să excludă mesajele de anulare trimise ulterior către: (i) uncrossing într-o licitație; (ii) pierderea conectivității locului de desfășurare; (iii) utilizarea unei funcționalități de dezactivare a sistemului în cazul unor deficiențe. „Tranzacții” trebuie să însemne un ordin executat total sau parțial care face obiectul cerințelor prevăzute la art. 6, 7, 10, 11, 20 și 21 din MiFIR. Numărul ordinelor neexecutate trebuie calculat luând în considerare toate etapele sesiunii de tranzacționare, inclusiv licitațiile. Vă rugăm să rețineți că SI și APA nu trebuie să prezinte raportul dintre datele pretranzacționare/posttranzacționare. SI nu trebuie să furnizeze informații cu privire la taxele pentru datele de piață posttranzacționare, iar APA nu trebuie să furnizeze taxele pentru datele de piață pretranzacționare.

*ANEXA Nr. III
la ghid*

Tabel de corespondență

Începând cu 1 ianuarie 2022, anumite dispoziții MiFID II trebuie interpretate ca trimiteri la noile dispoziții MiFIR, astfel cum sunt specificate în Regulamentul (UE) 2019/2.175 și completate ulterior prin acte relevante de nivelul 2. Vezi tabelul de corespondență de mai jos:

Tabel de corespondență	
MiFID II	MiFIR (nou)
Art. 4 alin. (1) pct. (52)	Art. 2 alin. (1) pct. (34)
Art. 4 alin. (1) pct. (53)	Art. 2 alin. (1) pct. (35)
Art. 64 alin. (1)	Art. 27 lit. (g) alin. (1)
Art. 64 alin. (2)	Art. 27 lit. (g) alin. (2)
Art. 65 alin. (1)	Art. 27 lit. (h) alin. (1)
Art. 65 alin. (2)	Art. 27 lit. (h) alin. (2)

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 27**din 6 decembrie 2021**

Dosar nr. 2.618/1/2021

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Eugenia Pușcașiu	— pentru președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale
Carmen Georgeta Negriță	— judecător la Secția I civilă
Alina Iuliana Țuca	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Cristina Petronela Văleanu	— judecător la Secția I civilă
Mari Ilie	— judecător la Secția I civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Ponea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adela Vintilă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emil Adrian Hancaș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Lucia Tatiana Rog	— judecător la Secția penală
Oana Burnel	— judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 2.618/1/2021 este legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 34 alin. (3) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (Regulamentul).

2. Ședința este prezidată de doamna judecătoreasă Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror-șef al Secției judiciare, Antonia Eleonora Constantin.

4. La ședința de judecată participă domnul Cristian Balacciu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 35 din Regulament.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ia în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel București ce formează obiectul Dosarului nr. 2.618/1/2021.

6. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că au fost depuse la dosar anexele cu hotărârile definitive contradictorii pronunțate de instanțele judecătorești, punctul de vedere al procurorului general și raportul întocmit de judecătorii-raportori.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, doamna judecătoreasă Corina-Alina Corbu, președintele completului, acordă cuvântul asupra recursului în interesul legii reprezentantului procurorului general.

8. Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin apreciază, ca fiind în litera și spiritul legii, orientarea jurisprudențială conform căreia instanța investită cu o cerere de suspendare provizorie a executării este obligată să își verifice competența potrivit dispozițiilor generale și, în consecință, poate să pronunțe o soluție de declinare a competenței, dacă nu este competentă să soluționeze cauza pe fond. În fundamentarea acestei opinii susține că, în lipsa unei norme derogatorii de la art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, acest text de lege este aplicabil și cererii de suspendare provizorie a executării. Totodată, menționează că adoptarea acestei soluții ar asigura respectarea principiului unității instanței de executare.

9. Nefiind întrebări pentru reprezentantul procurorului general, doamna judecătoreasă Corina-Alina Corbu, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și obiectul recursului în interesul legii

10. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită prin sesizarea formulată de Colegiul de conducere al Curții de Apel București cu soluționarea recursului în interesul legii ce vizează următoarele probleme de drept:

„Instanța investită cu o cerere de suspendare provizorie a executării este obligată să își stabilească competența potrivit dispozițiilor generale?

În cazul unui răspuns pozitiv la prima întrebare, în situația în care constată că nu este competentă să soluționeze cauza pe fond, instanța investită cu o cerere de suspendare provizorie a executării silită poate să pronunțe o soluție de declinare a competenței?”

II. Dispozițiile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

11. Codul de procedură civilă

Art. 131 — Verificarea competenței

„(1) La primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii, judecătorul este obligat, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina, consemnând în cuprinsul încheierii de ședință temeiurile de drept pentru care constată competența instanței sesizate. Încheierea are caracter interlocutoriu. (...)”

Art. 712 — Obiectul contestației

„(1) Împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare. De asemenea, se poate face contestație la executare și în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită sau să îndeplinească un act de executare silită în condițiile legii.

(2) Dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută la art. 443, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu.

(3) De asemenea, după începerea executării silite, cei interesați sau vătămați pot cere, pe calea contestației la executare, și anularea încheierii prin care s-a admis cererea de încuviințare a executării silite, dacă a fost dată fără îndeplinirea condițiilor legale.

(4) Împărțirea bunurilor proprietate comună pe cote-părți sau în devălmășie poate fi hotărâtă, la cererea părții interesate, și în cadrul judecării contestației la executare.”

Art. 714 — Instanța competentă

„(1) Contestația se introduce la instanța de executare.

(2) În cazul urmăririi silite a imobilelor, al urmăririi silite a fructelor și a veniturilor generale ale imobilelor, precum și în cazul predării silite a bunurilor imobile, dacă imobilul se află în circumscripția altei curți de apel decât cea în care se află instanța de executare, contestația se poate introduce și la judecătoria de la locul situației imobilului.

(3) Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută. Dacă o asemenea contestație vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, competența de soluționare aparține instanței de executare.”

Art. 719 — Suspendarea executării

„(1) Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, la solicitarea părții interesate și numai pentru motive temeinice, instanța competentă poate suspenda executarea. Suspendarea se poate solicita odată cu contestația la executare sau prin cerere separată. (...)”

(7) Dacă există urgență și dacă, în cazurile prevăzute la alin. (2), respectiv alin. (3), s-a plătit cauțiunea, instanța poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea depusă potrivit prezentului alineat rămâne indisponibilizată chiar dacă cererea de suspendare provizorie este respinsă și este deductibilă din cauțiunea finală stabilită de instanță, dacă este cazul.”

III. Orientările jurisprudențiale divergente

12. Autorul sesizării a menționat că la nivelul unei instanțe din circumscripția Curții de Apel București există practică neunitară cu privire la problemele de drept aflate în divergență. În acest sens a arătat că s-au conturat două orientări jurisprudențiale.

13. Într-o primă orientare jurisprudențială s-a apreciat că instanța investită cu o cerere de suspendare provizorie a

executării nu este obligată să își verifice competența potrivit dispozițiilor generale și nici nu poate să pronunțe o soluție de declinare a competenței, chiar dacă nu este competentă să soluționeze cauza pe fond.

14. În fundamentarea acestei orientări s-a argumentat că soluția de declinare a competenței este incompatibilă cu urgența deosebită a cererii de suspendare provizorie a executării. În plus, această cerere se judecă într-un moment procesual în care contestația la executare nu a ajuns încă la primul termen de judecată la care competența să se verifice în condiții de contradictorialitate, cu părțile legal citate, astfel cum impune art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

15. În sensul acestei orientări jurisprudențiale au fost anexate sesizării următoarele hotărâri judecătorești nesupuse niciunei căi de atac:

— încheierea din 5 aprilie 2019, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în Dosarul nr. 8.549/302/2019, prin care a fost soluționată cererea de suspendare provizorie a executării silite, iar ulterior, prin Sentința civilă nr. 5.433/2019 din 25 iulie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 8.548/302/2019, aceeași instanță a declinat competența de soluționare a contestației la executare;

— încheierea din 24 mai 2019, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în Dosarul nr. 12.197/302/2019, prin care a fost soluționată cererea de suspendare provizorie a executării silite, iar ulterior, prin Sentința civilă nr. 6.897 din 10 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 12.196/302/2019, aceeași instanță a declinat competența de soluționare a contestației la executare;

— încheierea din 12 iunie 2019, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în Dosarul nr. 12.766/302/2019, prin care a fost soluționată cererea de suspendare provizorie a executării silite, iar ulterior, prin Sentința civilă nr. 5.716 din 28 august 2019, pronunțată în Dosarul nr. 12.765/302/2019, aceeași instanță a declinat competența de soluționare a contestației la executare.

16. În cea de-a doua orientare jurisprudențială s-a apreciat că instanța investită cu o cerere de suspendare provizorie a executării este obligată să își verifice competența potrivit dispozițiilor generale și, în consecință, poate să pronunțe o soluție de declinare a competenței, dacă nu este competentă să soluționeze cauza pe fond.

17. În fundamentarea acestei orientări s-a argumentat că lipsa citării părților și urgența specifică unei asemenea cereri nu dispensează judecătorul de obligația de verificare a competenței la primul termen de judecată, conform art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Aceasta deoarece cererea de suspendare provizorie a executării silite are natura unei cereri în materie contencioasă, iar art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu face nicio distincție în privința domeniului său de aplicare. De asemenea, verificarea competenței în privința acestei cereri exclude riscul încălcării normelor de competență de ordine publică. În plus, soluția de declinare a competenței se impune și pentru a se asigura unicitatea instanței de executare, evitându-se astfel pronunțarea unor hotărâri judecătorești contradictorii cu privire la același dosar execuțional. Dacă s-ar admite soluția contrară, partea interesată ar putea să introducă în mod discreționar cererea de suspendare provizorie a executării silite pe rolul unui tribunal sau al unei curți de apel, iar aceste instanțe ar fi obligate să o soluționeze.

18. În sensul acestei orientări jurisprudențiale au fost anexate sesizării următoarele hotărâri judecătorești nesupuse niciunei căi de atac:

— Sentința civilă nr. 5.638 din 23 august 2019, pronunțată în Dosarul nr. 19.672/302/2019, prin care Judecătoria Sectorului 5 București a declinat competența de soluționare a cererii de suspendare provizorie a executării silite;

— Sentința civilă nr. 5.644 din 27 august 2019, pronunțată în Dosarul nr. 19.789/302/2019, prin care Judecătoria Sectorului 5 București a declinat competența de soluționare a cererii de suspendare provizorie a executării silite;

— Sentința civilă nr. 28 din 6 ianuarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 30.844/302/2019, prin care Judecătoria Sectorului 5 București a declinat competența de soluționare a cererii de suspendare provizorie a executării silite.

IV. Jurisprudența Curții Constituționale

19. Prin Decizia nr. 362 din 31 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 9 octombrie 2018, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, reținând că: „(...) spre deosebire de cererea de suspendare a executării, dispozițiile legale criticate nu impun citarea părților, justificat de faptul că cererea de suspendare provizorie a executării reclamă o soluționare urgentă în vederea evitării unor consecințe prejudiciabile (...)”.

20. Aceleași considerente se regăsesc și în cuprinsul Deciziei nr. 352 din 3 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1011 din 22 octombrie 2021.

V. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

21. Prin Decizia nr. 8 din 27 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 450 alin. (5) raportat la art. 997 și următoarele și art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă: „cererea de suspendare provizorie se judecă de un complet format din doi judecători; instanța se pronunță asupra cererii prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac.”

22. Prin Decizia nr. 2 din 8 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 5 aprilie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că: în interpretarea și aplicarea sintagmei „până la soluționarea contestației la executare” din cuprinsul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, suspendarea executării silite este limitată în timp până la soluționarea în primă instanță a contestației la executare.

23. Prin Decizia nr. 20 din 27 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1083 din 11 noiembrie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 651 alin. (1), art. 666, art. 712, art. 714 și art. 112 din Codul de procedură civilă, instanța de executare competentă teritorial să soluționeze contestația la executare propriu-zisă formulată de unul dintre debitorii la care se referă titlul executoriu este judecătoria care a încuviințat executarea silită a acelui titlu executoriu, în afara cazurilor în care legea dispune altfel.”

VI. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

24. Procurorul general a apreciat că a doua orientare jurisprudențială este în litera și în spiritul legii.

25. În argumentarea punctului său de vedere a arătat că dispozițiile art. 131 din Codul de procedură civilă, care consacră obligația instanței de a-și verifica competența la primul termen de judecată, sunt plasate în cartea I a Codului de procedură civilă, fiind astfel aplicabile cu titlu de drept comun tuturor materiilor reglementate în celelalte cărți ale codului, în măsura în care nu există dispoziții derogatorii.

26. Or, în materia care formează obiect al reglementării conținute în cartea a V-a din Codul de procedură civilă nu există prevederi derogatorii de la dispozițiile generale conținute în

cartea I a aceluiași cod sub aspectul obligației instanței investite cu o cerere referitoare la executarea silită, de a-și verifica competența.

27. În plus, verificarea competenței instanței investite cu soluționarea cererii de suspendare provizorie a executării asigură respectarea principiului unicității instanței de executare, evitându-se astfel pronunțarea unor hotărâri contradictorii în cadrul aceluiași dosar de executare.

28. S-a mai arătat că cererea de suspendare provizorie a executării are caracter dublu incidental, atât față de cererea de suspendare a executării silite, cât și față de contestația la executare.

29. De asemenea, analiza art. 123 alin. (1) din Codul de procedură civilă relevă că, în cazul cererii incidentale, prorogarea legală de competență operează în favoarea instanței competente pentru cererea principală, iar nu în favoarea instanței „investite” cu cererea principală.

30. În consecință, întrucât competența instanței de executare este unică și exclusivă, prorogarea legală de competență în privința cererii de suspendare provizorie a executării silite nu poate opera în favoarea instanței investite cu soluționarea contestației la executare, dacă aceasta din urmă nu ar fi competentă potrivit art. 651 alin. (1)—(3) și art. 714 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

VII. Opinia judecătorilor-raportori

31. Judecătorii-raportori au apreciat că recursul în interesul legii este admisibil și că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 131 alin. (1), art. 714 alin. (1) și art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, instanța investită cu o cerere de suspendare provizorie a executării este obligată să își verifice competența potrivit dispozițiilor generale, iar în cazul în care constată că nu este competentă să soluționeze cauza pe fond, trebuie să pronunțe o soluție de declinare a competenței în favoarea instanței de executare.

VIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

VIII.1. Asupra admisibilității recursului în interesul legii

32. Verificarea regularității investirii Înaltei Curți de Casație și Justiție impune analizarea condițiilor de admisibilitate a recursului în interesul legii, în conformitate cu dispozițiile art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă.

33. Astfel, potrivit art. 514 din Codul de procedură civilă, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.

34. Recursul în interesul legii este formulat de către Colegiul de conducere al Curții de Apel București, iar problema de drept privește modalitatea de soluționare a excepției de necompetență în cadrul cererii de suspendare provizorie a executării silite, și anume dacă instanța este obligată să își stabilească din oficiu competența, respectiv dacă în situația în care constată că nu este competentă să soluționeze cauza pe fond, această instanță poate să pronunțe o soluție de declinare a competenței.

35. Potrivit art. 515 din Codul de procedură civilă, recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecării au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii.

36. În acest sens, pentru exemplificarea caracterului neunitar al jurisprudenței, autorul sesizării a indicat și atașat un număr de șase hotărâri judecătorești definitive, pronunțate de Judecătoria Sectorului 5 București.

37. În ceea ce privește întinderea practicii neunitare cu privire la problema de drept cu a cărei dezlegare este sesizată, Înalta Curte de Casație și Justiție, în cadrul mecanismului de unificare reprezentat de recursul în interesul legii, în jurisprudența sa a statuat că este suficientă demonstrarea acestei condiții și în cazul în care practica neunitară este cuprinsă în hotărâri judecătorești definitive provenind de la o singură curte de apel ori de la un număr restrâns de curți de apel. Aceasta deoarece legea nu stabilește, drept condiție de admisibilitate, numărul instanțelor aflate în divergență cu privire la o problemă de drept.

38. Totuși, pentru ca recursul în interesul legii să fie admisibil, jurisprudența neunitară trebuie să fie reflectată într-un număr semnificativ de hotărâri judecătorești definitive în care să se fi analizat problema de drept disputată. Or, hotărârile judecătorești anexate sesizării relevă existența unei practici judiciare neunitare cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

39. Prin urmare, fiind îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă, se impune dezlegarea problemei de drept aflate în divergență prin pronunțarea unei decizii în interesul legii.

VIII.2. Asupra fondului recursului în interesul legii

40. Situația premisă care a generat prezentul recurs în interesul legii a fost determinată de modul diferit de soluționare a unor cereri similare de suspendare provizorie a executării silite în ceea ce privește obligativitatea instanței de a-și verifica competența în aceste cereri cu caracter incidental, anterior primului termen de judecată fixat pentru soluționarea contestației la executare/alte cereri referitoare la executarea silită, și, în situația în care se constată că această competență, materială ori teritorială, nu îi aparține, de a declina competența în favoarea instanței competente.

41. Hotărârile judecătorești anexate relevă o primă opinie jurisprudențială în care instanțele investite cu soluționarea unor cereri de suspendare provizorie a executării silite au apreciat că se impune soluționarea acestora, chiar dacă nu erau competente potrivit legii, în timp ce alte instanțe au apreciat că, inclusiv în ipoteza cererilor cu acest obiect, subzistă obligația acestora de a-și verifica competența și, ulterior, de a pronunța hotărâri de declinare în situația în care constatau că nu sunt competente, conturându-se astfel cele două curente divergente.

42. Susținătorii primului curent jurisprudențial au avut în vedere că atât suspendarea provizorie a executării silite, cât și suspendarea propriu-zisă a executării silite, chiar dacă sunt solicitate prin cereri separate, se judecă de către completul investit cu soluționarea contestației la executare, având în vedere caracterul accesoriu al acestor cereri față de acțiunea principală reprezentată de contestația la executare. Sunt invocate și dispozițiile art. 111 alin. (12) teza finală din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.375/2015, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care prevăd că, dacă există contestație la executare depusă la instanță, cererea de suspendare provizorie a executării silite, chiar formulată separat, se va judeca de către completul care soluționează contestația la executare. Un alt argument avut în vedere se bazează pe caracterul urgent al cererii de suspendare provizorie a executării, declinarea competenței fiind apreciată ca incompatibilă cu acest caracter.

43. În justificarea celei de-a doua orientări jurisprudențiale se afirmă că, independent dacă pe rolul instanței s-a formulat o contestație la executare, competența soluționării cererii de suspendare provizorie a executării silite va aparține instanței competente să soluționeze, în abstract, contestația la executare, instanța urmând să examineze dispozițiile legale ce reglementează competența în materie. Conform acestei orientări, instanța investită cu o cerere de suspendare provizorie

a executării silite este obligată să își verifice competența, potrivit regulilor generale, și poate să pronunțe o soluție de declinare a competenței în situația în care nu este competentă să soluționeze cauza pe fond.

44. Înalta Curte de Casație și Justiție reține că această ultimă orientare jurisprudențială este susținută de argumente de interpretare logică și sistematică, fiind și în acord cu spiritul reglementării în privința competenței instanței de executare, ca unică instanță care, după încuviințarea executării silite, soluționează toate incidentele legate de executare.

45. Potrivit art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în materia procedurii contencioase, judecătorul este obligat, din oficiu, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina, consemnând în cuprinsul încheierii de ședință temeiurile de drept pentru care constată competența instanței sesizate. Verificarea competenței instanței de soluționare a cererilor aflate pe rol exclude riscul încălcării regulilor de competență de ordine publică, constituind o garanție că va fi rezolvată într-un stadiu incipient al procesului chestiunea competenței.

46. Aplicarea dispozițiilor art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu este limitată, aceste norme fiind aplicabile inclusiv cererilor adresate instanței de executare, câtă vreme nu există prevederi legale exprese derogatorii, precum cele cuprinse în art. 717 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora contestația la executare se judecă cu procedura prevăzută de prezentul cod pentru judecata în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător, dispozițiile art. 200 nefiind aplicabile în acest caz.

47. Lipsa citării părților la soluționarea cererii de suspendare provizorie a executării silite nu contravine obligației instanței de a-și verifica competența și nu constituie un argument pentru ca prevederile art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă să fie înlăturate de la aplicare. Câtă vreme nici prevederile art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă și nici cele ale art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă nu instituie derogări de la obligația verificării competenței de soluționare a cererilor de suspendare provizorie a executării silite, această regulă de procedură nu este de natură a împiedica instanța să își verifice competența și, în caz de necompetență, să decline soluționarea cererii cu acest obiect în favoarea instanței competente.

48. Legiuitorul a prevăzut și alte situații în care instanța este obligată să își verifice din oficiu competența, chiar dacă judecata se face fără citarea părților, cum este, de pildă, cazul ordonanței președințiale, care se poate judeca și fără citarea părților, potrivit art. 999 alin. (2) teza I din Codul de procedură civilă, și care nu a generat divergențe de interpretare în ceea ce privește subzistența obligației judecătorului de a-și verifica competența.

49. Fără citarea părților se poate desfășura și procedura necontencioasă, dispozițiile art. 529 alin. (1) din Codul de procedură civilă impunând instanței să își verifice din oficiu competența, chiar dacă este de ordine privată.

50. Nici în cazul încuviințării executării silite părțile nu sunt citate, dar acest aspect nu exclude ca judecătorul să își verifice competența din oficiu, și în această situație textul de lege, respectiv art. 666 alin. (1) din Codul de procedură civilă, stabilind că executorul judecătoresc va solicita încuviințarea executării de către instanța de executare.

51. În concluzie, limitarea contradictorialității decurgând din lipsa citării părților în cazul cererilor de suspendare provizorie nu determină inaplicabilitatea celorlalte reguli de procedură incidente și nu dispensează instanța de obligația stabilită prin art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă de a proceda la

verificarea, din oficiu, a competenței generale, materiale și teritoriale de soluționare a cererii de suspendare provizorie a executării silite.

52. Problema calificării caracterului cererii de suspendare provizorie a executării silite a suscitat controverse în doctrină, însă a primit o dezlegare unitară în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție de unificare a practicii judiciare, în sensul recunoașterii caracterului incidental al acestor cereri.

53. În acest sens se impune a fi evocată Decizia nr. 8 din 27 aprilie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 450 alin. (5) raportat la art. 998—1000 din Codul de procedură civilă și ale art. 54 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la compunerea completului de judecată, tipul hotărârii care se pronunță și calea de atac căreia îi este supusă hotărârea pronunțată.

54. În considerentele deciziei menționate anterior s-a reținut că cererea de suspendare provizorie a executării provizorii, prin ordonanță președințială, prevăzută de art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă, are caracterul unei cereri incidentale, ce se circumscrie definiției legale date prin art. 30 alin. (6) din Codul de procedură civilă acestei categorii de cereri, și că de esența cererilor incidentale este faptul că sunt formulate în cadrul unui proces aflat pe rol.

55. S-a considerat că cererea de suspendare provizorie îndeplinește aceste condiții având în vedere că se grefează atât pe cererea de apel, cât și pe cererea de suspendare a executării provizorii, prevăzută de art. 450 alin. (1) din Codul de procedură civilă, neputând fi formulată în cazul în care debitorul nu promovează calea de atac împotriva dispozițiilor cuprinse în dispozitivul hotărârii primei instanțe și nici în lipsa cererii de suspendare a executării.

56. Astfel, s-a stabilit caracterul exclusiv incidental al acestor cereri și, ca efect al prorogării legale de competență, s-a statuat că cererea prevăzută la art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă se judecă de instanța de apel.

57. Prin decizia menționată mai sus, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, întrucât cererea de suspendare provizorie a executării provizorii nu se introduce pe cale principală, fiind o cerere exclusiv incidentală, de competența tribunalului sau a curții de apel, ca instanță de apel, compunerea completului care o judecă este cea prevăzută pentru calea de atac a apelului.

58. În consecință, caracterul cererilor de suspendare provizorie a executării silite nu se determină în funcție de calea procedurală aleasă de parte și nu influențează incidența art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă în ipoteza acestor cereri.

59. Potrivit art. 719 alin. (1) teza finală din Codul de procedură civilă, persoana interesată poate opta pentru modalitatea în care deduce spre soluționare cererile de suspendare provizorie a executării silite, respectiv pe cale separată ori în cadrul contestației la executare sau al altei cereri privind executarea silită.

60. În oricare dintre situații, cererile de suspendare provizorie a executării silite au caracterul unor cereri incidentale, fiind formulate în cadrul unui proces aflat în desfășurare, respectiv în procedura executării silite în sens larg, iar în sens restrâns în cadrul unei contestații la executare.

61. O cerere de suspendare provizorie a executării silite, indiferent dacă este formulată separat ori în cadrul contestației la executare, nu poate avea caracterul unei cereri principale, existența pe rolul instanței a unei contestații la executare ori a altei cereri privind executarea silită reprezentând o condiție de admisibilitate. Suspendarea provizorie a unei executări silite reprezintă un incident ivit în cadrul acestei proceduri astfel încât, fie și doar în considerarea acestui argument, nu poate fi

calificată o cerere de suspendare, provizorie sau nu, formulată pe cale principală ori nu, altfel decât o cerere cu caracter incidental.

62. Caracterul incidental al cererii de suspendare a executării silite a fost, de altfel, tranșat și în considerentele Deciziei nr. 2 din 8 februarie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii (paragraful 60) prin care, în interpretarea și aplicarea sintagmei „până la soluționarea contestației la executare” din cuprinsul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, s-a stabilit că suspendarea executării silite este limitată în timp până la soluționarea în primă instanță a contestației la executare.

63. Astfel, este în afară de orice dubiu că și cererea de suspendare provizorie a executării silite are caracter dublu incidental, atât față de cererea de suspendare a executării până la soluționarea contestației la executare, cât și față de contestația la executare.

64. Acest caracter al cererii de suspendare provizorie rezultă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 719 alin. (1) și (7) teza I din Codul de procedură civilă, care reglementează condițiile pentru formularea cererii de suspendare și a celei de suspendare provizorie a executării silite.

65. Dezlegările unitare constante cuprinse în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în ceea ce privește caracterul incidental al cererilor de suspendare provizorie a executării sunt obligatorii și în soluționarea prezentei sesizări.

66. Având caracterul unei cereri incidentale, cererea de suspendare provizorie a executării silite se judecă de instanța competentă să soluționeze cererea principală, chiar dacă ar fi de competența materială sau teritorială a altei instanțe judecătorești, potrivit dispozițiilor art. 123 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

67. În consecință, prorogarea legală de competență operează în favoarea instanței competente să soluționeze cererea principală (instanța de executare), iar nu în favoarea instanței investite cu cererea principală.

68. De altfel, dacă până acum exista posibilitatea ca instanța să aprecieze la momentul soluționării cererii de suspendare provizorie a executării silite că este competentă material să soluționeze o atare cerere, iar ulterior, la primul termen fixat pentru soluționarea contestației la executare, să constate că nu este competentă să judece contestația, ulterior dezlegărilor date de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii prin Decizia nr. 20 din 27 septembrie 2021, instanțele de judecată nu vor mai putea face abstracție de considerentele care au justificat pronunțarea acestei decizii menite să unifice jurisprudența divergentă existentă anterior în ceea ce privește determinarea instanței de executare.

69. Prin Decizia nr. 20 din 27 septembrie 2021, dată în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 651 alin. (1), art. 666, art. 712, art. 714 și art. 112 din Codul de procedură civilă, s-a stabilit că instanța de executare competentă teritorial să soluționeze contestația la executare silită formulată de unul dintre debitorii la care se referă titlul executoriu este judecătoria care a încuviințat executarea silită a acelui titlu executoriu, în afara cazurilor în care legea dispune altfel.

70. În considerarea principiului unicității instanței de executare s-a stabilit că una și aceeași instanță soluționează atât cererile de încuviințare a executării silite, cât și cererile având ca obiect contestație la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe, potrivit celor prevăzute de alin. (3) al art. 651 din Codul de procedură civilă, respectiva instanță fiind calificată drept instanță de executare de către legiuitor.

71. În cadrul considerentelor deciziei sus-menționate s-a reținut că, de regulă, nu pot exista două instanțe de executare în cadrul aceleiași executări silite, iar atunci când legiuitorul a dorit să confere și altei instanțe competența de a soluționa o contestație la executare a indicat în mod expres acest lucru [în acest sens s-a făcut trimitere la art. 714 alin. (2) din Codul de procedură civilă]. Astfel, încă din momentul încuviințării executării silite este determinată instanța de executare, aceasta fiind unică pe tot parcursul întregii proceduri de executare silite, potrivit art. 651 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

72. În acest context, instanța investită cu o cerere de suspendare provizorie a executării silite este obligată să își verifice competența cu privire la cererea cu care a fost sesizată, în temeiul art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, analizându-și competența în funcție de art. 714 din același cod.

73. Caracterul unic și exclusiv al instanței de executare prevăzute de art. 651 din Codul de procedură civilă nu doar că justifică, ci impune instanței să facă aplicarea dispozițiilor art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

74. În contextul pronunțării de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a Deciziei nr. 20 din 27 septembrie 2021, prin care a fost stabilită instanța competentă material să soluționeze contestația la executare, respectarea dezlegării date prin această decizie impune instanței investite cu o cerere de suspendare provizorie a executării silite obligația de a-și verifica competența pentru a se asigura respectarea principiului unicității instanței de executare.

75. Sunt astfel eliminate orice eventuale abuzuri care ar putea fi săvârșite de petenți prin înregistrarea pe rolul mai multor instanțe a unor cereri de suspendare provizorie a executării silite, în scopul obținerii în cele din urmă a unei suspendări.

76. Caracterul urgent al cererii de suspendare provizorie a executării silite nu poate constitui un motiv în sine care să se opună unei soluții de declinare a competenței în favoarea instanței de executare.

77. Chiar dacă urgența este de esență a cererii de suspendare provizorie a executării silite și cu siguranță este motivul principal pentru care este formulată de către persoanele interesate, acest argument nu poate constitui în sine o justificare pentru instanță de a pronunța o hotărâre favorabilă de suspendare, cu ignorarea normelor de ordine publică referitoare la competența generală, materială ori teritorială, neputându-se ajunge pe cale de interpretare la stabilirea unor criterii de determinare a competenței care nu au suport în dispozițiile Codului de procedură civilă, contrar prevederilor art. 122 din acest act normativ.

78. Prin urmare, toate deciziile pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție în această materie în mecanismele de unificare a practicii judiciare, care au fost indicate în considerentele acestei decizii, oferă părților criteriile necesare în determinarea instanței de executare competente pentru obținerea unei soluții de suspendare, cu respectarea atât a normelor de competență, cât și a dezideratului principal avut în vedere de părți, și anume urgența cererii.

79. Față de considerentele expuse anterior, în temeiul dispozițiilor art. 517 alin. (1) din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel București și, în consecință, stabilește că: În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 131 alin. (1), art. 714 alin. (1) și art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, instanța investită cu o cerere de suspendare provizorie a executării silite este obligată să își verifice competența potrivit dispozițiilor generale, iar în cazul în care constată că nu este competentă să soluționeze cauza pe fond, trebuie să pronunțe o soluție de declinare a competenței în favoarea instanței de executare.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6 decembrie 2021.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Cristian Balacciu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

